

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudců JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Milana Taubera ve věci žalobce: **TALWIN a. s.**, IČ 282 65 769, se sídlem Moldava, zast. **JUDr. Janou Svatoňovou**, advokátkou v Praze 4, Na Pankráci 1062/58, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, Praha 10, Vršovická 65, o přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2013 č. j. 2111/530/10, 103997/ENV/13,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2013 č. j. 2111/530/10, 103997/ENV/13 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Ústí nad Labem (dále „*ČIŽP*“) ze dne 22. 10. 2012 č. j. ČIŽP/44/OOP/SR03/1010987.010/12/UHP (dále též „*rozhodnutí ČIŽP*“) a kterým bylo zároveň potvrzeno usnesení ČIŽP, oblastního inspektorátu Ústí nad Labem č. j. ČIŽP/44/OOP/SR03/1010987.009/12/UHP ze dne 17. 9. 2012.

Rozhodnutím ČIŽP ze dne 22. 10. 2012 byly žalobci uloženy pokuty v celkové výši 170 000,- Kč, a to

- pokuta ve výši 50 000,- Kč za správní delikt nedovoleného zásahu do přirozeného vývoje zvláště chráněných druhů živočichů podle ust. § 88 odst. 1 písm. e) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále „*ZOPK*“), kterého se žalobce dopustil realizací

stavby „Fotovoltaická výrobná elektrické energie“ na pozemku p.č. 232/2 k.ú. Moldava,

- pokuta ve výši 40 000,- Kč za správní delikt výkonu činnosti v ptačí oblasti, pro kterou je vyžadován souhlas orgánu ochrany přírody, tedy výkonu činnosti bez tohoto souhlasu, a to podle ust. § 88 odst. 2 písm. n) ZOPK, kterého se žalobce dopustil realizací téže stavby, a
- pokuta ve výši 80 000,- Kč za správní delikt zničení jedince zvláště chráněného druhu rostlin podle ust. § 88 odst. 2 písm. d) ZOPK, kterého se žalobce dopustil rovněž realizací téže stavby.

Týmž rozhodnutím konstatovala ČIŽP, že se žalobce dopustil realizací uvedené stavby i správního deliktu nedovoleného zásahu do přirozeného vývoje zvláště chráněného druhu rostlin podle ust. § 88 odst. 1 písm. d) ZOPK, avšak pokutu mu neuložila vzhledem k tomu, že skutková podstata protiprávního jednání podle tohoto ustanovení je konzumována skutkovou podstatou zahrnující vyšší míru společenské nebezpečnosti protiprávního jednání, které je správním deliktem podle ust. § 88 odst. 2 písm. d) ZOPK (za který byla uložena pokuta ve výši 80 000,- Kč). Zároveň byla žalobci uložena náhrada nákladů řízení ve výši 1 000,- Kč.

Usnesením ze dne 17. 9. 2012 ČIŽP nevyhověla návrhu žalobce na přerušení řízení vedeného ve věci uložení pokuty za správní delikty podle ust. § 88 ZOPK.

V podané žalobě žalobce *zprvé* namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí a má za to, že napadené rozhodnutí je v rozporu s ust. § 90 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále „*správní řád*“). Ten spatřuje ve skutečnosti, že výrok napadeného rozhodnutí neupravuje odkaz na usnesení ČIŽP ze dne 17. 9. 2012 a že o odvolání proti tomuto usnesení nebylo napadeným rozhodnutím rozhodnuto, neboť odvolací orgán neuvedl, zda odvolání podané proti tomuto usnesení zamítá či zda mu vyhovuje.

Zadruhé žalobce namítá, že správní orgány (žalovaný, resp. správní orgán prvního stupně) nedostatečně posoudily právní otázky v řízení podle ust. § 88 ZOPK a pochybily, když přesně nevymezily, jak se měl žalobce dopustit protiprávních jednání. Poukazuje na odborné stanovisko Agentury ochrany přírody a krajiny České republiky (dále „*AOPK ČR*“) ze dne 2. 11. 2011 č.j. 00637/ULB/2011, z něhož podle žalobce vyplývá, že žalobcova činnost nepřesahuje lokální význam a ve svém důsledku neohrožuje zvláště chráněné druhy rostlin a živočichů. Napadenému rozhodnutí i rozhodnutí ČIŽP rovněž vytýká, že v nich není uvedeno, jak měl žalobce měnit způsob využití pozemku a v jakém rozsahu došlo k likvidaci zvláště druhu rostlin – koprníku štětínolistého. Společenská škodlivost jednání žalobce je tak podle jeho názoru nízká a nemůže být správním deliktem.

Zatřetí žalobce spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí i rozhodnutí ČIŽP v porušení § 88 odst. 3 ZOPK, neboť jeho jednání nenaplnňuje formální ani materiální znaky skutkové podstaty přestupku, a nebyla konkrétně prokázána závažnost protiprávního jednání ani nebyl prokázán jeho rozsah či rozsah hrozící nebo způsobené újmy.

Ve svém vyjádření k podané žalobě žalovaný odkazuje na napadené rozhodnutí s tím, že žalobce zopakoval všechny námitky uvedené již v odvolání a že důvody žaloby tak byly již vypořádány v rámci prvoinstančního i odvolacího rozhodnutí. *První žalobní bod* má za ryze účelovou snahu v hynout se odpovědnosti, když uvedený nedostatek nemohl způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný uvádí, že následně vydal podle ust. § 70

správního řádu opravné usnesení ze dne 7.5.2013 č.j. 1007/530/13, 31409/ENV/13, kterým opravil chybu výroku ve smyslu podané námitky.

K *druhému žalobnímu bodu* žalovaný uvádí, že ani správní orgán prvního stupně, ani žalovaný nepochybili, neboť dostatečně zjistili skutkový stav, správně dospěli k závěru, že žalobce správní delikt spáchal, a svá rozhodnutí řádně odůvodnili. Žalovaný podotýká, že ze stanoviska AOPK ČR rozhodně neplyne, že k žádnému zásahu nedošlo, a naopak z něho jasně vyplývá, že k naplnění skutkové podstaty správního deliktu došlo a že to ani žalobce zásadním způsobem nezpochybňuje. Tato okolnost měla podle žalovaného vliv na výši uložené sankce, která je tím při spodní hranici rozpětí stanoveného zákonem. Žalovaný též upozorňuje, že odpovědnost žalobce je odpovědností objektivní a míra zavinění je zohledněna pouze ve výši uložené sankce a není tak znakem skutkové podstaty vytýkaných správních deliktů.

Ke *třetímu žalobnímu bodu* žalovaný uvádí, že si žalobce plete znaky přestupku a protiprávního jednání. Plné prokázání způsobené újmy má význam jen pro výši uložené sankce, nikoli pro naplnění skutkové podstaty.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce nad rámec podané žaloby souhlasně se žalovaným uvádí, že opravné rozhodnutí bylo vydáno, ale až na základě podané žaloby. I tímto postupem došlo podle žalobce k porušení správního řádu, neboť pokud bylo rozhodnuto o obou odvoláních žalobce, žalovaný jistě postupoval podle § 140 odst. 1 správního řádu, a proto pochybil, když o tom žalobce neinformoval.

Ve věci samé rozhodl soud bez nařízení jednání, neboť s tím oba účastníci vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s.ř.s.“).

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí včetně rozhodnutí ČIŽP v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Žalobu neshledal důvodnou.

Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti:

Dne 26. 8. 2010 vydala ČIŽP, oblastní inspektorát Ústí nad Labem oznámení o zahájení řízení o omezení a zákazu činnosti, a to na základě šetření podnětu, že na pozemku p.č. 232/2 k.ú. Moldava byly zahájeny stavební práce v souvislosti s výstavbou fotovoltaické výroby elektrické energie (dále „FVE“), které se dotýkají zvláště chráněných druhů živočichů a rostlin.

Dne 25. 8. 2011 ČIŽP zadala AOPK ČR vypracování odborného posouzení dotčení státem chráněných zájmů ochrany přírody a krajiny v souvislosti s výstavbou FVE. AOPK ČR vypracovala odborný posudek ze dne 2. 11. 2011 č.j. 00637/ULB/2011, v němž dospěla k těmto závěrům:

V oblasti zoologie 1) výstavba nepředstavuje přímý negativní vliv na předmět ochrany ptačí oblasti Východní Krušné hory, 2) výstavbou došlo ke škodlivému zásahu do biotopu či přirozeného vývoje bramborníčku hnědého, ještěrky živorodé, křepelky polní, chrástala polního, strnada lučního a zmije obecné, 3) došlo ke snížení atraktivity území pro všechny výše uvedené zvláště chráněné druhy a zastavěná plocha je pro jakýkoli jejich další vývoj

nevhodná, snad s výjimkou ještěrky živorodé, která může danou oblast v omezené míře využívat, 4) dopad výstavby FVE lze charakterizovat jako zásah lokálního významu, 5) způsobem nápravy může být uložení vhodného kompenzačního opatření.

V oblasti botaniky – při výstavbě došlo ke škodlivému zásahu do přirozeného vývoje koprníku štětínolistého, který je ohroženým druhem. Výstavbou dále došlo k likvidaci vyskytujícího se koprníku na ploše zhruba 300 m². Z pohledu významu se jedná o lokální charakter zásahu. Možným způsobem nápravy je uložení nápravných opatření.

Dne 17. 9. 2012 vydala správní orgán prvního stupně usnesení č.j. ČIŽP/44/OOP/SR03/1010987.009/12/UHP, kterým správní orgán nevyhověl návrhu žalobce na přerušení řízení vedeného ve věci uložení pokuty za správní delikty podle § 88 ZOPK. Proti tomuto usnesení podal žalobce odvolání.

Dne 22. 10. 2012 pak ČIŽP vydala rozhodnutí, kterým rozhodla o uložených pokutách. I proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání.

Dne 9. 1. 2013 žalovaný vydal napadené rozhodnutí, kterým žalobcem podaná odvolání zamítá a napadené věcné rozhodnutí potvrzuje.

Podle ust. § 70 správního řádu opravu zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením provede správní orgán, který rozhodnutí vydal. Týká-li se oprava výroku rozhodnutí, vydá o tom správní orgán opravné rozhodnutí. Prvním úkonem správního orgánu ve věci opravy je vydání tohoto rozhodnutí. Právo podat odvolání proti opravnému usnesení anebo opravnému rozhodnutí má pouze účastník, který jím může být přímo dotčen.

Podle ust. § 140 odst. 1 správního řádu může správní orgán na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením spojit různá řízení, k nimž je příslušný, pokud se týkají téhož předmětu řízení nebo spolu jinak věcně souvisejí anebo se týkají týchž účastníků, nebrání-li tomu povaha věci, účel řízení anebo ochrana práv nebo oprávněných zájmů účastníků. Spojit řízení lze i v průběhu řízení za předpokladu, že tím nevznikne nebezpečí újmy některému z účastníků. Podle ust. § 140 odst. 4 správního řádu se usnesení podle odstavců 1 a 3 pouze poznamená do spisu.

Podle ust. § 88 odst. 1 písm. d) ZOPK orgán ochrany přírody uloží pokutu až do výše 1 000 000,- Kč právnické osobě nebo fyzické osobě při výkonu podnikatelské činnosti, která se dopustí protiprávního jednání tím, že nedovoleně zasahuje do přirozeného vývoje zvláště chráněných druhů rostlin.

Podle ust. § 88 odst. 1 písm. e) ZOPK orgán ochrany přírody uloží pokutu až do výše 1 000 000,- Kč právnické osobě nebo fyzické osobě při výkonu podnikatelské činnosti, která se dopustí protiprávního jednání tím, že usmrcuje nebo chová ptáky s výjimkou těch, kteří mohou být loveni, nebo zvláště chráněné živočichy bez povolení, anebo jinak nedovoleně zasahuje do jejich přirozeného vývoje.

Podle ust. § 88 odst. 2 písm. d) ZOPK orgán ochrany přírody uloží pokutu až do výše 2 000 000,- Kč právnické osobě nebo fyzické osobě při výkonu podnikatelské činnosti, která

se dopustí protiprávního jednání tím, že zničí jedince zvláště chráněného druhu rostlin buď přímo nebo nedovoleným zásahem do jejich prostředí.

Podle ust. § 88 odst. 2 písm. n) ZOPK orgán ochrany přírody uloží pokutu až do výše 2 000 000,- Kč právnické osobě nebo fyzické osobě při výkonu podnikatelské činnosti, která se dopustí protiprávního jednání tím, že vykonává ve zvláště chráněném území, označeném smluvně chráněném území, evropsky významné lokalitě nebo ptačí oblasti činnost zakázanou nebo vykonává činnost, pro kterou je vyžadován souhlas orgánu ochrany přírody, bez tohoto souhlasu.

Podle ust. § 3 odst. 1 písm. a) nařízení vlády č. 28/2005 Sb., kterým se vymezuje Ptačí oblast Východní Krušné hory, lze jen s předchozím souhlasem příslušného orgánu ochrany přírody v ptačí oblasti, mimo současně zastavěné a zastavitelné území obcí měnit druh pozemků a způsoby jejich využití. Podle ust. § 2 odst. 1 cit. nařízení se ptačí oblast rozkládá v Ústeckém kraji mj. i na katastrálním území Moldava.

Podle ust. § 45e odst. 2 ZOPK vymezí ptačí oblasti vláda nařízením s cílem zajistit přežití druhů ptáků uvedených v odstavci 1 tohoto ustanovení a rozmnožování v jejich areálu rozšíření, přičemž vezme v úvahu požadavky těchto druhů na ochranu. Přitom může vláda stanovit činnosti, ke kterým je třeba souhlas orgánu ochrany přírody, přičemž zohlední hospodářské požadavky, požadavky rekreace, sportu a rozvojové záměry dotčených obcí a krajů podle územně plánovací dokumentace; na území vojenských újezdů zohlední požadavky na zajištění obrany státu.

Podle ust. § 49 odst. 1 ZOPK jsou zvláště chráněné rostliny chráněny ve všech svých podzemních a nadzemních částech a všech vývojových stádiích; chráněn je rovněž jejich biotop. Je zakázáno tyto rostliny sbírat, trhat, vykopávat, poškozovat, ničit nebo jinak rušit ve vývoji. Je též zakázáno je držet, pěstovat, dopravovat, prodávat, vyměňovat nebo nabízet za účelem prodeje nebo výměny.

K prvnímu žalobnímu bodu: Jak žalobce, tak žalovaný se shodují (resp. není mezi nimi sporu) v tom, že bylo vydáno opravné rozhodnutí, které namítaný formální nedostatek napadeného rozhodnutí napравuje. S ohledem na to, že žalobce v replice fakticky uznává, že opravné rozhodnutí napravilo vytýkanou vadu napadeného rozhodnutí (nenapadá již obsah opravného rozhodnutí, nýbrž jen skutečnost, že opravné rozhodnutí vydal žalovaný až po podání žaloby), lze vycházet z toho, že opravné usnesení zhojilo vytýkaný nedostatek napadeného rozhodnutí, aniž by zpochybňovalo samotnou jeho zákonnost. Skutečnost, že opravné rozhodnutí bylo vydáno až po podání správní žaloby, nezpůsobuje jeho nezákonnost.

Ust. § 70 správního řádu umožňuje správnímu orgánu, aby opravil zřejmé nesprávnosti (zjevné omyly) v písemném vyhotovení rozhodnutí, a to buď na žádost účastníka, anebo z moci úřední. Podmínkou postupu podle uvedeného ustanovení je, že se musí jednat o opravu právě zřejmé nesprávnosti a nesmí jít o opravu, která by znamenala změnu skutkových zjištění či jejich právního hodnocení. Tento výklad odpovídá i závěrům rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010 č.j. 1 Afs 58/2009-541, podle kterého *institut opravy zřejmých nesprávností v písemném odůvodnění rozhodnutí podle § 70 správního řádu lze*

aplikovat pouze na zjevné omyly ohledně údajů, které jsou však dostatečně podloženy zjištěními prokazujícími jejich správné znění.

Soud má za to, že v daném případě byly splněny podmínky pro postup podle ust. § 70 správního řádu, neboť z celkového textu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se týká jak odvolání proti rozhodnutí ČIŽP č.j. ČIŽP/44/OOP/SR03/1010987.009/12/UHP, tak i rozhodnutí téhož správního orgánu č.j. ČIŽP/44/OOP/SR03/1010987.010/12/UHP. Proto se jedná o opravu zjevného omylu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se v něm žalobce vypořádává s odvolacími námitkami uplatněnými v odvolání proti oběma uvedeným rozhodnutím. Žalobní námitka je tak bezpředmětná.

Co se týče pochybení žalovaného namítaného žalobcem ve smyslu rozhodnutí o obou odvoláních jedním rozhodnutím, soud poznamenává, že ust. § 140 správního řádu umožňuje spojení různých řízení s tím, že postačí usnesení o spojení věcí pouze poznamenat do spisu a podle ust. § 76 odst. 3 správního řádu vhodným způsobem vyrozumět účastníky správního řízení, což však žalovaný neučinil. Nicméně soud dospěl k závěru, že toto pochybení není vadou řízení, pro kterou je třeba napadené rozhodnutí zrušit v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., podle něhož podstatnou vadou řízení zakládající důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí je pouze taková vada, která ztíží účastníkovi možnost účinné, zákonem zaručené obrany ve správním řízení a zároveň která není následným průběhem správního řízení nijak zhojena (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004 č.j. 7 A 125/2001-39, uveřejněný rovněž pod č. 509/2005 Sb. NSS). Tím, že bylo o odvoláních žalobce rozhodnuto jedním rozhodnutím, nebyla žalobci žádným způsobem ztížena možnost účinné, zákonem zaručené obrany ve správním řízení, neboť žalobce měl i nadále možnost proti tomuto rozhodnutí podat žalobu ve správním soudnictví, jak se i stalo.

V souvislosti s námitkou žalobce o nedostatečném vymezení skutku žalobce ve výroku napadeného rozhodnutí, je třeba uvést, že žalobce svou žalobou napadl pouze nezákonnost výroků napadeného rozhodnutí, nikoli (až na výjimku) skutečnost, že se vytýkaného jednání (ne)dopustil, anebo že toto jednání žalovaný špatně právně kvalifikoval.

Podle rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č.j. 2 As 34/2006-73, publikovaného ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1546/2008, *výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. (...) Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].* Takováto specifikace skutku je nutná z důvodu, aby daný skutek nemohl být zaměněn se skutkem jiným, a to zejména s ohledem na zásadu *ne bis in idem*.

V rozhodnutí ČIŽP jako správního orgánu prvního stupně byl skutek (jednání žalobce) popsán jak místně („na pozemku p.č. 232/2 k.ú. Moldava“), tak časově („nejméně v době od 30. července 2010 do 24. září 2010“), tak co se týče způsobu spáchání (např. „realizací stavby ... škodlivě zasahovala do přirozeného vývoje těchto živočichů...“). Takový popis jednání odpovídá skutečnostem a závěrům vyplývajícím ze správního spisu. Zároveň je jednání připisované žalobci popsáno dostatečně určitě na to, aby nemohlo dojít se záměnou s jinými případnými jednáními žalobce.

Z výroku napadeného rozhodnutí (resp. rozhodnutí ČIŽP) je zřejmé, žalobce zasáhl do přirozeného vývoje daných živočichů realizací stavby FVE. Toto vymezení způsobu zásahu je dostatečné, kdy skutečně samotná realizace stavby zasáhla do přirozeného vývoje těchto živočichů, což je i závěr uvedený ve stanovisku AOPK ČR, na něž sám žalobce odkazuje. Toto jednání přitom plně koresponduje se znaky správního deliktu podle ust. § 88 odst. 1 písm. e) ZOPK.

Z výroku napadeného rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zřejmé, že žalobce měnil využití pozemku tím, že realizoval stavbu FVE na pozemku ležícím mimo zastavěné a zastavitelné území obce Moldava a ležícím v Ptačí oblasti Východní Krušné hory, a to bez předchozího souhlasu příslušného orgánu ochrany přírody, tedy v rozporu s ust. § 3 odst. 1 písm. a) nařízení vlády č. 28/2005 Sb., kterým se vymezuje Ptačí oblast Východní Krušné hory, ve spojení s ust. § 45e odst. 2 ZOPK. Takto vymezený skutek je popsán dostatečně určitě a z rozhodnutí je zcela zřejmé, jaké jednání je žalobci vyčítáno (sice, že změnil využití pozemku, kdy tento byl žalobcem využíván jako fotovoltaická elektrárna, popř. jinak, avšak zcela zjevně nikoli v souladu s tím, k jakému způsobu využívání byl předmětný pozemek určen), a zároveň, že došlo ke splnění všech předpokladů naplňujících správní delikt podle ust. § 88 odst. 2 písm. n) ZOPK.

Rovněž z výroků týkajících se správních deliktů podle ust. § 88 odst. 1 písm. d) a § 88 odst. 2 písm. d) ZOPK je z rozhodnutí zřejmé, o jaký skutek žalobce se jedná. Námitka žalobce směřuje proti závěrům žalovaného, resp. ČIŽP, které však jsou (a mají být) odůvodněny a vysvětleny v odůvodnění rozhodnutí a nikoli v jeho výroku. Žalovaný tedy i zde ve výroku uvedl údaje, které uvést měl; výrok je proto v souladu se zákonem i ustálenou soudní praxí.

Otázku přesného počtu usmrcených jedinců chráněného druhu rostliny soud uzavírá konstatováním, že odůvodnění napadeného rozhodnutí a rozhodnutí ČIŽP jsou dostatečná a odpovídají správnímu spisu. Z jazykového výkladu vyplývá, že pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 88 odst. 2 písm. d) ZOPK stačí, aby pachatel tohoto deliktu zničil alespoň jednoho jedince zvláště chráněného druhu rostlin; u správního deliktu podle ust. § 88 odst. 1 písm. d) ZOPK musí jít minimálně o jedince dva. Není tak rozhodné, o jaký přesný počet jedinců šlo. Přesný počet postižených jedinců (zda je jednalo a jednotky, desítky, stovky či např. tisíce) nehraje roli v otázce, zda byl daný správní delikt spáchán či nikoli, ale v otázce výše sankce uložené za spáchání deliktu.

Žalobci uložená pokuta se pohybuje při samé dolní hranici její možné výše a zcela tak koresponduje se závěry AOPK ČR o tom, že zásahy žalobce jsou pouze lokálního charakteru. Žalobní námitka údajného porušení ust. § 88 odst. 3 ZOPK, které ukládá, k jakým skutečnostem se má přihlížet při stanovení výše pokuty, tak neobstála.

K otázce odpovědnosti za spáchání deliktů podle ust. § 88 ZOPK je nutno připomenout, že odpovědnost vznikající na základě tohoto ustanovení je odpovědností objektivní, tedy odpovědností bez ohledu na případné zavinění (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2011 č.j. 1 As 86/2011-50, ze dne 19. 7. 2012 č.j. 1 As 87/2012-40 nebo ze dne 27. 3. 2013 č.j. 7 As 24/2015-18). Zároveň z ustálené judikatury vyplývá, že odpovědnou za spáchání deliktů podle ust. § 88 odst. 1 písm. d) nebo § 88 odst. 2 písm. d) ZOPK je osoba, která se dopustila porušení zákazu uloženého v ust. § 49 odst. 1 ZOPK, přičemž spáchání tohoto deliktu se může dopustit jak zhotovitel stavby, tak její zadavatel. Ustálená soudní praxe dovodila, že v případě, kdy zásah zakázaný ZOPK sice provede

zhotovitel stavby, avšak na pokyn zadavatele, osobou odpovědnou za spáchání správního deliktu je zadavatel (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2011 č.j. 1 As 86/2011-50, ze dne 25. 2. 2015 č.j. 1 As 236/2014-22, nebo ze dne 5. 3. 2009 č.j. 9 As 50/2008-64).

V daném případě ze správního spisu i rozhodnutí ČIŽP vyplývá, že zhotovitelem stavby FVE je společnost MAPRO a žalobce byl zadavatelem (objednatelem). Zároveň ze správního spisu (např. protokol o kontrolním zjištění č.j. ČIŽP/44/OOP/SR01/1010987.014/10/UHP ze dne 20. 9. 2010) vyplývá, že zhotovitel stavby jednal na pokyn zadavatele, tedy žalobce. Soud tak přisvědčil závěrům ČIŽP (resp. žalovaného) o tom, že osobou odpovědnou za spáchání deliktů je žalobce a námitku žalobce shledává jako nedůvodnou.

K námitce žalobce ve smyslu nenaplnění jak formálních, tak materiálních znaků správního deliktu soud uvádí:

Právní nauka rozlišuje několik druhů správních deliktů, v zásadě pak přestupky jako správní delikty vázané výlučně na fyzické osoby a předpokládající jejich zaviněné spáchání, a jiné správní delikty. Jako správní delikt právnické osoby lze označit protiprávní jednání právnické osoby, jehož znaky jsou stanoveny zákonem, za které ukládá správní orgán trestní sankci stanovenou zákonem (srov. D. Hendrych a kol.: Správní právo – Obecná část, 7. vydání, C. H. Beck, Praha 2009, s. 454 a násl.).

Žalobce namítá, že v daném případě nebyl naplněn materiální znak přestupku, tedy určitý stupeň společenské nebezpečnosti. K tomu je třeba uvést, že jednání, za které byl žalobce potrestán rozhodnutím správního orgánu prvního stupně (potvrzeným napadeným rozhodnutím), není přestupkem, neboť skutkové podstaty uvedené v ust. § 88 ZOPK nenaplnějí minimálně jeden ze znaků přestupku, neboť nejsou za přestupek označeny zákonem. Ust. § 88 ZOPK je označuje jako „*protiprávní jednání*“, z čehož vyplývá, že z hlediska klasifikace druhů správních deliktů nejsou přestupkem, nýbrž správním deliktem právnických osob, resp. správním deliktem právnických osob a tzv. fyzických podnikajících osob. Správní delikt právnických osob a fyzických podnikajících osob lze vymezit jako jejich protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem a za něž ukládá správní orgán trestní sankci stanovenou zákonem. Správní delikty podle ust. § 88 ZOPK v sobě neobsahují materiální znak spočívající v určitém stupni společenské nebezpečnosti a k jejich spáchání postačuje naplnit znaky v jednotlivých skutkových podstatách uvedené. Z tohoto důvodu se soud otázkou společenské nebezpečnosti jednání žalobce nezabýval. Uvedený závěr, resp. otázku *společenské nebezpečnosti* posuzovanou u přestupků, vyjádřenou předpokladem, zda jednání, které naplňuje znaky přestupku, *porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti* (viz § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), nelze zaměňovat s ust. § 88 odst. 3 ZOPK, pokud správnímu orgánu ukládá *přihlédnout při stanovení výše pokuty mj. k závažnosti protiprávního jednání*.

Ze shora uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. a vychází ze skutečnosti, že žalobce v řízení nebyl úspěšný, naopak žalovaný, který měl v řízení úspěch, důvodně nevynaložil žádné procesní náklady.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28.8.2015

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu